

Geronimo Stilton

DE CLUB VAN MYSTERIEJAGERS

EEN MONSTERLIJKE MISSIE

P E L C K M A N S

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.
Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn
het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca S.r.l.
Alle rechten voorbehouden.
De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.
Gebaseerd op een idee van Elisabetta Dami.

Tekst: Geronimo Stilton
Oorspronkelijke titel: *Cacciatori di Misteri - Missione Mostri*
Coördinatie tekst: Alessandra Berello en Margherita Banal voor Atlantyca S.r.l.
Tekstsamenwerking: Serena Piazza
Geronimo Stilton project coördinatie: Patrizia Puricelli
Redactionele coördinatie: Maria Ballarotti
Omslag: Silvia Bigolin
Grafisch ontwerper: Pietro Piscitelli / *theWorldofDOT*
Illustraties verhaal: Danilo Barozzi, Daria Cerchi, Alessandro Muscillo (ontwerp en kleur)
Artistieke coördinatie: Lara Martinelli
Grafisch ontwerp en lay-out: Marta Lorini
Zetwerk: Sandra Kok | vormgeving & opmaak
Vertaling: Loes Randazzo

© 2023 Mondadori Libri S.p.A. voor PIEMME, Italië
© Internationale rechten: Atlantyca S.r.l., Corso Magenta 60/62, 20123 Milaan, Italië
www.atlantyca.com – contact: foreignrights@atlantyca.it

Voor deze Nederlandstalige uitgave:
© 2024 Pelckmans Uitgevers nv
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België
pelckmans.be

ISBN 978-94-6310-627-6   D/2024/0055/28   NUR 282/283
Thema: YFB, 5AJ, vanaf ca. 8 jaar

geronimostilton.com
geronimostilton.be
geronimostilton.nl

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.co.uk

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.r.l.

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

Hallo knaagdiervriend,

Heb jij weleens **Mysteriejager** willen worden?

Ik wil je wel waarschuwen: mysteries kunnen zich overal, maar dan ook **overal**, verstoppen!

In je favoriete taartjeswinkel, op de groente- en fruitafdeling van de supermarkt of in je eigen sokkenla.

Hou je ogen dus goed open en je oren gespits! Het herkennen van een stille, een undercoveragent, is moeilijk, en ik kan het weten, piep!

Wat ik je wel kan vergekeren, is dat als je eenmaal lid bent van de Club, je **ongelooflijke** avonturen beleeft, zoals het avontuur dat ik je nu ga vertellen.

Sla de pagina snel om en ga met mij mee op missie... een **monsterlijke missie!**

NAAM: Geronimo

ACHTERNAAM: Stilton

BEROEP: directeur van
Uitgeefgroep Stilton en
auteur van bestsellers

BIJZONDERHEDEN: lid van de Club van
Mysteriejagers

De Club van Mysteriejagers heeft leden wereldwijd. Zij houden zich bezig met onopgeloste zaken. Dankzij het pretpark Enigma in Rokford, gebouwd door de oprichter van de Club, Zed Newton, kunnen de leden onopgemerkt hun werk doen.

De Mysteriejagers dragen een speldje in de vorm van een ijs hoorntje en ze begroeten elkaar met een knipoog.

ALLES NORMAAL! (MISSCHIEN...)

Zo te zien leek het een ochtend als iedere andere ochtend: ik liep op mijn gemak naar kantoor.

Spaghetti, mijn hond, drentelde naast me. De zon scheen en de vogeltjes floten. Maar mijn **MYSTERIEJAGER-GEVOEL** stond op scherp.

Snuf, snuf, snuf... Er hing een kaasgeur in de lucht: dat kon maar één ding betekenen... Jantje Krossantje had zijn beroemde

KAASCROISSANTS net uit de oven gehaald.

‘Alles normaal!’ zei ik tegen Spaghetti, terwijl we langs Jantjes bakkerij liepen.

Ting, ting, ting.

Dat was de winkelbel van de bloemenzaak Fleurrat. Er kwam net een knager met een groot **hart van margrietten** naar buiten.

‘Leuk idee voor de verjaardag van tante Lilly!’ zei ik glimlachend.

Tegen Spaghetti zei ik:

‘Ook hier alles normaal!’

We liepen verder.

Fuut, fuut, fuut... Er klonk gefluit. **BROMSNOR**

DIENDERMUIS regelde

het verkeer, zoals iedere ochtend.

‘Alles normaal, geen mysterie te bekennen, maar laten we vooral **op onze hoede** blijven. We zijn tenslotte niet voor niets Mysteriejagers!’ zei ik tegen mijn vriend de viervoeter.

‘Woef!’ antwoordde mijn hond.

Ik gaf hem een **KNIPOOG** (dat doen wij, Clubleden, we geven elkaar een knipoog!) en liep in de richting van Uitgeefgroep Stilton, maar bleef

opeens stokstijf stilstaan.

Gi-ga-geitenkaas, wat was dat?

In de lucht hingen regenboogkleurige **BELLEN**.

Vreemd!

Heel grote, enorme, gigantische bellen. Heel vreemd!

Ze **DREVEN** op de wind, en leken onverwoestbaar.

Er landde er eentje op mijn snuit en vloog weer verder zonder uiteen te spatten. Vreemd!

‘Dat is niet normaal!’ zei ik tegen Spaghetti.

Die bellen kwamen vast uit een andere dimensie onze stad binnenvallen. Rokford was in **GROOT GEVAAR!**

Mijn hond begon te blaffen en trok me mee, achter de bellen aan.

Maar wat konden wij met z'n tweetjes nu doen?

Ik moest de andere Clubleden waarschuwen. Maar zouden die op tijd komen? De bellen **verMenigvuldigden** zich sneller dan de geur van schimmelkaas zich verspreidt. Voor ik 'piep' kon piepen, zouden ze Rokford innemen!

'Fuut, fuut, fuut!'

Bromsnors **FLUITJE** klonk schrill.

Ik maakte een sprongetje van schrik.

'Aaaa!'

'Sorry, Stilton! Ik wilde je niet laten schrikken,'

zei de verkeersagent,

'maar je blokkeert de weg.

Doorlopen, doorlopen!'

Waarom had ik daar niet

eerder aan gedacht? Ik had hem

om **HULP** kunnen vragen!

Zonder de bellen uit het oog te verliezen, liep ik

naar hem toe en vroeg hem fluisterend:

‘Heb je ze gezien?’

Hij keek naar mij, hij keek naar de bellen, keek opnieuw naar mij en antwoordde: ‘De **superzeepbellen?** Natuurlijk. Er wordt een nieuwe speelgoedzaak geopend, die heeft een **BELLENBLAASMACHINE.**’

Hij wees naar een etalage achter me. De winkel heette **SPEELGOEDWINKEL DROOMLAND** en naast de deur stond een enorme bellenblazer.

Oeps! Rokford was dus helemaal niet in gevaar.

De verkeersagent glimlachte. ‘Het verkeer stroomt trager, iedereen kijkt naar de bellen, maar je wordt er **vrolijk** van, toch?’

Ik knikte, ik groette hem en liep verder.

Na een paar stappen bleef Spaghetti opnieuw midden op de stoep stokstijf staan en blafte.

‘Woef, woef!’

‘Wat is er?’ vroeg ik hem en keek goed om me heen.

Gi-ga-geitenkaas, het **PUTDEKSEL** voor

ons bewoog! Een mysterieuze kracht probeerde het te openen.

Mijn knieën begonnen te knikken en mijn poten trilden. Opgewonden riep ik: 'Dat is niet normaal!'

Het was duidelijk: ondergronds gebeurde er iets vreemds. Zo meteen zouden uit het putdeksel

VREEMDE WEZENS

opduiken, uit een geheel andere dimensie, en Rokford binnenvallen? Overnemen? Ons verschalken? Rokford was in extreem gevaar! Ik pakte mijn telefoon. 'Ik ga hulptroepen invoeren.'

Maar voor ik het nummer van mijn vriend Zac kon intoetsen, de achterneef van de oprichter van

de Club van Mysteriejagers, kwam het putdeksel omhoog en...

‘Goedemorgen, Stilton’, groette Pieper Dammuis me, de **ONDERHOUDSMONTEUR** van Rokfords riool, die onder het deksel uitkwam. ‘Je ziet wat bleekjes. Ik heb je toch niet laten schrikken?’ Beschaamd antwoordde ik: ‘Nee, hoor. Een klein beetje maar.’

‘Sorry!’ lachte Pieper. ‘Ik heb ondergronds een lekke buis **GEFIKST**. Je wilt niet weten hoeveel buizen er per dag kapotgaan. Daar zou je eens een artikel aan moeten wijden!’

Hij sloot het putdeksel, hij groette me weer en liep naar zijn werkbusje toe.

Ik beantwoordde zijn groet en liep ook verder.

Rokford was opnieuw **HELEMAAL NIET IN GEVAAR...** en ik was nu serieus te laat. Als ik me niet haastte, was ik degene die in gevaar was. Opa Wervelwind zou me vermorzelen (hij is zelf altijd akelig op tijd!).

Terwijl ik daarover nadacht, zag ik een **knager**

op een fiets. Het leek of hij uit het niets opdook.
Vreemd!

De fiets duwde een karretje voort, het was **een**
ijskar, het zag er oud uit. Niets om me zorgen
over te maken.

Ik versnelde mijn pas, het was nu echt laat, maar
de fietser **versnelde** ook en kwam naar me
toe fietsen.

Wilde hij iets van me?

Had ik misschien iets verloren zonder dat ik het
merkte?

Of had ik verschillende sokken aan?

Of wilde hij me naar de weg vragen?

Ik bleef stil staan en **wachtte** op hem.

LEKKERE IJSJES

Tring, tring!

Toen hij vlak bij me was, trapte de ijsverkoper op zijn rem en kwam naast me tot stilstand. Hij **knipogde** en riep: 'IJsjes! IJsjes!'

Ik glimlachte en vroeg: 'Kan ik je ergens mee helpen? Ben je verdwaald misschien?'

De ijsverkoper brulde nu nog harder:

'IJsjes! Lekker ijsjes!'

En hij **knipogde** weer.

Ik lachte en zei: 'Bedankt. Je ijsjes zullen vast lekker zijn, maar... ik... ik ben al te laat. Sorry, maar ik moet ervandoor.'

Snel liep ik verder. Hij bleef naast me fietsen en riep steeds harder: 'IJsjes! Lekkeres ijsjes, om je snorharen bij af te likken!' Ik wimpelde hem lachend af: 'Bedankt! Maar ik heb geen tijd om een ijsje te eten. Ik ben te laat, dat zei ik al.'

'Stilton, heb je het dan nog niet begrepen?' vroeg de knager ongeduldig.

'IJs, een knipoog...'

Ik keek hem vragend aan. Waar had hij het over?

Spaghetti begon opgewekt te blaffen en de ijsverkoper gaf hem een **hondenkoekje** in de vorm van een botje.

'Weet je zeker dat je voor de toelatingstest bent geslaagd? Ik ben lid van

de **CLUB VAN MYSTERIEJAGERS**. Dat had je nu toch wel door moeten hebben! Of wil je dat ik het op mijn kop schrijf soms?’ fluisterde de knager ongeduldig.

Ik bloosde van schaamte.

‘Geen tijd te verliezen. Ze wachten op je in **ENIGMA**, voor een nieuwe missie’, zei hij.

Hij had gelijk. Ik had de aanwijzingen moeten zien en snappen.

Nu zag ik ook het **speldje** dat hij droeg in de vorm van een ijsje. Hij was echt gestuurd door de Club!

Hij pakte een ijs hoorntje en schepte er vier **BOLLETJES**

ijs op. Terwijl hij het in mijn poot drukte, zei hij: ‘Dit kun je onderweg in de metro lekker opeten!’

Alweer begreep ik er geen snars van.

Ik likte aan het eerste ijsbolletje (muizenissig! Mascarpone met zoute karamel) en vroeg: ‘Sorry, maar waarom moet ik met de metro? Ik moet naar

Enigma, toch? Daar kan ik heen lopen.'

De knager gromde en zei: 'Heb je jouw speldje bij de supermarkt gratis gekregen of zo? Als ik zeg metro, bedoel ik natuurlijk de **MYSTERIEMETRO**. **MM**. Volg me, ik breng je erheen!'

Hij stapte op zijn fiets en begon te trappen.

Spaghetti rende achter hem aan en blafte

enthousiast. **'WOEF! WOEF!'**

Ik zette een stap en... boem! Ik viel languit op de grond.

‘Stop, Spaghetti!’ brulde ik terwijl ik over de stoep werd gesleurd.

Mijn hond luisterde niet en rende vrolijk blaffend achter de ijsverkoper aan.

‘LANGZAMER!’ riep ik naar de ijsverkoper.

‘Je hebt gelijk’, antwoordde hij. ‘Dit is te langzaam!’

En hij begon als een waanzinnige te trappen.

Toen we op de bestemming aankwamen, bleef

Spaghetti plotsklaps staan en kon ik eindelijk

overeind krabbelen. Uitgeput en **BONT EN BLAUW**

leunde ik tegen het ijskarretje om op adem te komen.

De ijsverkoper stapte van de fiets. Hij bekeek

me van kop tot staart en zei: ‘Ik heb nog nooit

zo’n belabberde Mysteriejager gezien. Je zou een

voorbeeld aan je **hond** moeten nemen, die heeft

een goede conditie. Die staat hier nu niet uitgeput

te hijgen.’

Hij aaide hem en gaf hem nog een koekje. Hij knipoogde naar mij en **VERDWEEN** snel uit het zicht.

Ik ging de geheime doorgang in die de ijsverkoper voor mij had geopend en stapte in het **WAGONNETJE** van de Mysterymetro.

Ik zat nog maar net of we suïden weg, een donkere tunnel (het voelde als een zwart gat) in. Na een looping, een duizelingwekkende afdaling en een bruuske spoorwissel, zag ik **LICHT** aan het eind van de tunnel. Het was een emailen bord dat verlicht werd, waarop stond: ‘Halte IJspaleis’.
‘We zijn er’, zei ik.

Het IJspaleis stond in het pretpark Enigma en diende als hoofdkwartier van de organisatie en zijn medewerkers.

Op het perron zat **Zelda Newton** op ons te wachten, de huidige voorzitter van de Club en kleindochter van de oprichter Zed Newton, samen met haar neef **Zac**.

‘Welkom!’

Het wagonnetje was nog niet echt tot stilstand gekomen, maar Spaghetti sprong er al uit en sprong tegen haar aan en begon haar snuit te

LIKKEN.

Zac knipoogde en hielp me met uitstappen. ‘Kom er maar uit, vriend’, zei hij. ‘Doe snel je speld op.

**We hebben geen tijd te verliezen,
het is code gorgonzola met perenijs!**

Ik verbleekte.

De code gorgonzola met perenijs was zoiets als code oranje, de ergste. Een teken dat het om een kwestie van **LEVEN** en **DOOD** ging.

Mijn eerste missie had ook ‘code gorgonzola met perenijs’ en als ik daaraan terugdacht... liepen de rillingen weer over mijn rug.

Met trillende **SNORHAREN** vroeg ik: ‘Weet je het zeker? Met perenijs? Misschien heb je het verkeerd gehoord en was het perzikijis. Of pistache-ijs.’

Maar Zelda en Zac liepen al weg en hoorden me niet meer.

Op de muur zag ik een metalen plaat in de vorm van een ijs hoorntje. Zac drukte erop met zijn poot. Er klonk een metaalachtige stem: ‘Afdruk

herkend. **TOEGANG TOEGESTAAN.'**

De muur schoof open en een **LIFTCABINE** werd zichtbaar.

Zac en Zelda stapten zonder een woord te zeggen in en Spaghetti volgde hen kwispelend.

Ik vroeg: 'Kunnen jullie me alvast iets vertellen?'

Zac antwoordde kortaf: 'Opschieten, Geronimo, het ijs

SMELT!'

Over welk ijs had hij het? Gorgonzola met perenijs? Chocolade? Pistache? Ik begreep er geen snars meer van!

Ik gaf het op en stapte in de lift, die **suisde** snel en stil naar beneden... tot we met een ruk tot stilstand kwamen.

De deur schoof open.

Zac sprong naar buiten en zei: **‘Welkom in het IJspaleis!’**

Gi-ga-geitenkaas, ik geloofde mijn ogen niet!

Waar was ik terechtgekomen?

Het leek helemaal niet op de **geheime**

locatie van Gijs Schepijs waar mijn vorige

missie was begonnen en waar ik de andere

undercoveragenten had ontmoet. De lift was dit

keer ook veel verder afgedaald. Mijn vrienden

zaten vol verrassingen... **piep!**

IEDEREEN NAAR HET IJSPALEIS

In de onderaardse ijssalon bevonden zich de allernieuwste supertechnologische snufjes.

Ik riep: ‘Het lijkt wel een **RUIMTELABORATORIUM!**’

‘Nog veel beter. Hier hebben we ijs!’ lachte Zac en knipoogde. ‘Maar dat leg ik je later wel uit.

Allereerst moet je weten dat dit het supermoderne centrum van data-informatie is van de **CLUB VAN MYSTERIEJAGERS**. We hebben hier computers met gedigitaliseerde **ARCHIEVEN**, satellietantennes, radars, microscopen voor allerlei soorten data-analyse, maar ook roerwerken, mengmachines en een oven voor het maken van ijshoorntjes.’

Gi-ga-geitenkaas, het zag er allemaal gelikt uit!

OPROEP
ACTIEF

* Planisfeer: voorstelling van de aarde of van de sterrenhemel in een plat vlak.

De wanden van de zaal waren bedekt met verlichte **PLANISFEREN*** waarop tientallen gekleurde lichtjes aan- en uitgingen.

‘Het lijkt wel een bedieningspaneel van een vliegtuig’ zei ik.

‘Klopt’, zei Zac. ‘De planisfeer is de Club van Mysteriejagers, de lichtjes zijn de operationele bases **IN DE HELE WERELD**. Ieder lichtje staat voor een op te lossen mysterie: groen licht, geen mysterie; blauw licht, mysterie in behandeling; rood licht, mysterie om op te lossen.

Op dat moment waren alle lichtjes groen, op eentje na, dat knipperde en **ROOD** was. Had dat te maken met onze nieuwe missie misschien?

Ondertussen had Zelda een enorm touchscreen geactiveerd op de ronde tafel in het midden van de zaal.

